

Sygn. akt II AKa 519/22

Sygn. akt II AKa 519/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie SA Katarzyna Capałowska

SA Sławomir Machnio

Protokolant: Wiktoria Siporska

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2023 r.

w sprawie z wniosku M. O.

przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniach od 24 października 2020r., godz. 15.40 do 25 października 2020r., godz. 12.20,

apelacji wniesionych przez pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 października 2022 r. sygn. XII Ko 91/21

zmienia wyrok w zaskarżonej części tj. w zakresie punktu I w ten sposób, że oddala wniosek o zasądzenie odszkodowania w kwocie 600 (sześciuset) złotych ;

utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy M. O. kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 519 /22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 października 2022 r., sygn. XII Ko 91/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał			

		postępowania dowodowego			
--	--	-------------------------	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
		Nie dotyczy

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		Nie dotyczy

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp. 3.1.	Zarzut	
	Zarzut prokuratora: błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, a polegającego na przyjęciu, iż wnioskodawca M. O. powinien za doznaną krzywdę otrzymać zadośćuczynienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny

w kwocie 4.000 zł oraz odszkodowanie w kwocie 600 zł., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, z uwzględnieniem przy jej dokonywaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności nakazuje przyjąć, że wnioskodawca M. O. powinien za rzeczywiście doznaną krzywdę otrzymać zadośćuczynienie w kwocie nie wyższej niż 500 zł. (...)

częściowo zasadny

niezasadny

Zarzut pełnomocnika SP

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mającego wpływ na treść orzeczenia polegającego na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że zasądzona tytułem zadośćuczynienia z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania kwota 4 000 złotych będzie stanowiła odpowiednią rekompensatę za doznaną krzywdę podczas gdy prawidłowa - to jest znajdująca oparcie w kryteriach art. 7 k.p.k. - ocena zgromadzonych dowodów winna prowadzić do wniosku, że wysokość zasądzonej kwoty jest nadmiernie wygórowana oraz że zebrany w sprawie materiał wskazuje, że okoliczności zatrzymania oraz jego czas nie uzasadniają uwzględnienia wniosku o zadośćuczynienie,

obraży przepisów postępowania mających wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 5 § 2 k.p.k. i art. 558 k.p.k. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że wnioskodawca wykazał, że w wyniku zatrzymania doznał krzywdy w rozmiarze uzasadniającym przyznanie mu kwoty w wysokości 4 000 zł,

	podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie uzasadniał przyznania zadośćuczynienia.
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Twierdzenia pełnomocnika Skarbu Państwa, że okoliczności zatrzymania oraz jego czas nie uzasadniają uwzględnienia wniosku o zadośćuczynienie, dowodzą, iż w sposób pośredni kwestionuje on, że zatrzymanie wnioskodawcy w dniach 24-25 października 2020 r. było niewątpliwie niesłuszne.</p> <p>Tymczasem okoliczność ta nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego.</p> <p>Niewątpliwie niesłuszne, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest bowiem takie zatrzymanie, które było stosowane z obrazą przepisów jego dotyczących oraz w sytuacji, gdy spowodowało ono dolegliwość, których dana osoba nie powinna doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie. W tym kontekście pamiętać należy, iż policja nie miała problemów z ustaleniem tożsamości M. O., ani miejsca jego zamieszkania – wnioskodawca w momencie zatrzymania miał bowiem przy sobie dowód osobisty. Był osobą niekaraną, zatem irracjonalnym byłoby przypuszczenie, iż nie stawiłby się na wezwanie organów ścigania celem przeprowadzenia czynności procesowych. Okoliczności te czyniły bezpodstawną obawę ucieczki bądź ukrycia się (art. 244 § 1 k.p.k.), która stanowić może jedną z podstaw zatrzymania. Nie można przyjąć również, iż zatrzymany mógłby zacierać ślady, jako że</p>	

materiał dowodowy gromadzony wówczas w postępowaniu opierał się w znacznej mierze na zeznaniach uczestniczących w interwencji policjantów, w które wnioskodawca nie mógłby ingerować. W sprawie nie rozważano również możliwości przeprowadzenia postępowania w trybie przyspieszonym. Nade wszystko jednak stwierdzić należy, iż zarówno w dniu 24 października 2020 r., jak i w czasie dalszego postępowania, istnienie przesłanki ogólnej zatrzymania było dalece wątpliwe. Materiał dowodowy nie dawał bowiem podstaw do postawienia M. O. zarzutu z art. 254 lub innych Kodeksu karnego i do chwili obecnej nie uległo to zmianie. Okoliczność tę jednoznacznie wykazano także w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 2 sierpnia 2022 r., sygn. II Kp 3136/20, a ustalenia te należy podzielić. Podkreślić należy również, iż w dniu zatrzymania, ani w późniejszym okresie, nie zastosowano wobec wnioskodawcy żadnych środków zapobiegawczych.

Powyższe prowadzi do konkluzji, iż zatrzymanie wnioskodawcy było nieprawidłowe i niezasadne, a ponadto – ze względu na czas jego trwania, czynności mu towarzyszące czy zaistniałe niedogodności, których wnioskodawca nie powinien był doznać, a które zostaną omówione szerzej w dalszej części uzasadnienia, stanowiło dolegliwość stwarzającą cierpienia fizyczne i psychiczne. Ustalenie takie skutkuje uznaniem, że zatrzymanie M. O. było niewątpliwie niesłuszne. Nie decyduje bowiem o tym jedynie świadomość organu podejmującego czynności procesowe, a całokształt okoliczności z momentu rozstrzygnięcia w przedmiocie

wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia.

Powyższe ustalenie determinuje konieczność zasądzenia na rzecz wnioskodawcy stosownego zadośćuczynienia.

W tym stanie rzeczy kwestią poddaną pod osąd Sądu odwoławczego pozostaje zatem jedynie wysokość przyznanego zadośćuczynienia, zgodnie z żądaniem stron wyrażonym w złożonych apelacjach.

Mimo podnoszenia przez prokuratora i pełnomocnika Skarbu Państwa zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, okoliczności ustalone w trakcie postępowania przed Sądem I instancji co do zasady nie są jednak sporne. Argumenty prokuratora i pełnomocnika Skarbu Państwa ograniczają się do stwierdzenia braku drastycznego wpływu zatrzymania na zdrowie i sytuację osobistą wnioskodawcy, podkreślania, iż czas i warunki zatrzymania nie odbiegały od typowych i nie wiązały się z dolegliwościami nieproporcjonalnymi do zwykłych następstw środka izolacyjnego, akcentowania udzielenia zatrzymanemu pomocy medycznej, po zgłoszeniu jego choroby oraz że czas zatrzymania nie przekraczał zakreslonych dla tej czynności ram ustawowych.

Argumentacji tej nie można jednak podzielić. Nie odmawiając skarżącym prawa do własnej oceny znaczenia okoliczności branych pod uwagę przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, zaznaczyć należy, że dopóki nie wykażą oni wadliwości skarżonego rozstrzygnięcia, także w sferze motywacyjnej – to ich

zapatrywania na kwestię wysokości oczekiwanego przez wnioskodawcę zadośćuczynienia nie stanowią argumentu pozwalającego na skuteczne podważenie stanowiska Sądu meriti. Tymczasem w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności zatrzymania, a kwota przyznanego zadośćuczynienia jest właściwa. Wystarczy zapoznać się z częścią pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, aby z łatwością stwierdzić, iż znajdują się tam wszystkie istotne okoliczności zatrzymania, a więc sposób zatrzymania (długotrwałe przetrzymywanie w radiowozie), poddanie kontroli osobistej, uniemożliwianie kontaktu z adwokatem, nadzwyczaj długie oczekiwanie na kolejne czynności, przewiezienie do odległej komendy policji, co znacznie utrudniało powrót do domu oraz niedogodności fizyczne (jak utrudniony dostęp do toalety, ograniczona ilość jedzenia i picia) i cierpienia psychiczne wnioskodawcy, związane w znacznej mierze z obawą o los ciężarnej narzeczonej, nie posługującej się wówczas biegle językiem polskim. Nie bez znaczenia pozostaje również niezasadnie długi (zwłaszcza w zestawieniu ze spokojnym zachowaniem wnioskodawcy) czas trwania zatrzymania oraz młody wiek i dotychczasowy brak styczności M. O. z organami ścigania.

Twierdzenia, że wysokość kwoty zasądzonej z tytułu zadośćuczynienia jest wygórowana – nie idzie więc w parze z przedstawieniem rzeczowych argumentów, dlatego ta kwota, w okolicznościach precyzyjnie odtworzonych przez Sąd Okręgowy, w ocenie apelujących jest zawyżona.

Skarżący nie wykazali, dlaczego przytoczone przez nich fakty miałyby znacząco wpływać na obniżenie zadośćuczynienia do proponowanych przez nich kwot. Ponadto przytaczane przez nich i wymienione wyżej argumenty są wyjątkowo nietrafne jeśli zestawimy je z faktem, iż wszystkich tych niedogodności wnioskodawca nie powinien był doznać, ponieważ w ogóle nie powinien zostać zatrzymany.

Ponadto zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady ustalania tego zadośćuczynienia, a więc gdy uwzględniono niewłaściwe lub nie uwzględniono właściwych elementów mających istotne znaczenie dla określenia wysokości kwoty zadośćuczynienia /tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8.01.2020r., sygn. IV KK 169/19, LEX 3126271/. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zasądzona kwota zadośćuczynienia rekompensuje w wyważony sposób wszystkie okoliczności zatrzymania. Ma charakter kompensacyjny, przedstawia wartość ekonomicznie odczuwalną, jest adekwatna i słuszna, uwzględnia także okoliczności postępowania i sytuację osobistą wnioskodawcy. M. O. jest wszak osobą niekaraną, niemającą dotąd styczności z organami ścigania, a zatrzymanie było dla niego zdarzeniem istotnym, stanowiącym negatywne doświadczenie w jego życiu.

Całokształt powyższych rozważań, w powiązaniu z pozostałymi, niekwestionowanymi przez skarżących ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy,

proceedi zatem do wniosku, że w zaskarżonym wyroku nie doszło do zawyżenia kwoty zadośćuczynienia należnego wnioskodawcy z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania.

Na zakończenie rozważań w tej części dodać należy, iż chybionym jest również argument pełnomocnika Skarbu Państwa, że do wniosku o zadośćuczynienie nie zostały załączone żadne dokumenty mające potwierdzić ewentualne krzywdy. Zauważyć bowiem należy, iż okoliczność ta została wykazana w zeznaniach wnioskodawcy, złożonych na rozprawie w dniu 10 października 2022 r., a ich treść nie była podważana przez strony. Co więcej, pełnomocnik Skarbu Państwa we wniesionej apelacji również nie zarzucał dowolnej bądź wybiórczej oceny dowodu z zeznań wnioskodawcy, nie kwestionował też uznania ich za wiarygodne. Także Sąd Apelacyjny nie wątpi, że Sąd meriti w granicach swobodnej oceny dowodów bez wątpienia postąpił prawidłowo przyjmując, że podstawą poczynionych ustaleń faktycznych mogą być – uznane za wiarygodne – zeznania wnioskodawcy. Ich analiza nie prowadzi bowiem do przekonania, by były one przesadzone bądź w nadmierny sposób akcentowały okoliczności negatywne. Nie można dopatrzeć się również ich nieprawidłowego wpływu na zbalansowaną i wyważoną ocenę Sądu, bądź uwzględniania przez Sąd I instancji okoliczności irrelevantnych dla postępowania. Powyższe ponownie skłania do konkluzji, iż zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 4.000 złotych było zasadne i słuszne.

Wniosek		
<p>Prokuratora – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy M. O. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 500 zł; podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 6 września 2023 r. prokurator zmodyfikował ten wniosek, domagając się zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie maksymalnie 2.000 zł,</p> <p>Pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji – o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i III poprzez oddalenie w całości zasądzonych zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy oraz oddalenie zasądzonej kwoty tytułem kosztów zastępstwa procesowego,</p> <p>- wniosek ewentualny o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy kwoty niższej niż została zasądzona i oddalenie żądania w pozostałej części.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Skarżący nie przedstawili argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć ocenę dowodów dokonanych przez Sąd Okręgowy, bądź wskazywać na uchybienie przepisom prawa materialnego bądź procesowego. W konsekwencji Sąd odwoławczy za chybione uznał także zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, ponieważ skarżący nie wykazali, by w zebranym w sprawie</p>		

<p>materiale dowodowym znalazły się treści przeciwne dokonany przez Sąd I instancji ustaleniom. Wobec uznania w całości zarzutów apelacyjnych za niezasadne - także wnioski uznać należało w całości za niezasadne.</p> <p>Z uwagi na zasadność żądania w zakresie zadośćuczynienia, koszty zastępstwa procesowego w niniejszym postępowaniu orzeczone za postępowanie przed Sądem I instancji zostały prawidłowo orzeczone na podstawie art. 554 § 4 k.p.k.</p>		
Lp. 3.2.	Zarzut	
	<p>Zarzut prokuratora: błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, a polegającego na przyjęciu, iż wnioskodawca M. O. (...) nie powinien otrzymać żadnego odszkodowania, wobec braku wystąpienia jakiegokolwiek szkody majątkowej</p> <p>Zarzut pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji: obrazy przepisu prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 552 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 558 k.p.k. w zw. z art. 361 § 1 k.c. poprzez zasądzenie odszkodowania w wysokości 600 zł jako poniesione koszty wynagrodzenia pełnomocnika za sporządzenie zażalenia na zatrzymanie, gdy wynagrodzenie takie nie pozostaje w bezpośrednim/ adekwatnym związku przyczynowym z zatrzymaniem.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji wykazał, iż wydatki związane z kosztami obsługi prawnej podjętej przez obrońcę w związku z zatrzymaniem mają bezpośredni związek z faktem pozbawienia wolności wnioskodawcy. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ulegało wątpliwości, iż wydatki te nie powstałyby, gdyby do zatrzymania nie doszło.</p> <p>Mimo oczywistości powyższych ustaleń wniosku w części dotyczącej odszkodowania nie można jednak uwzględnić.</p> <p>Zgodnie z poglądami utrwalonymi w doktrynie i orzecznictwie, koszty obrony poniesione przez wnioskodawcę winny pozostawać w adekwatnym związku przyczynowym z postępowaniem karnym, w którym obrońca został ustanowiony. Kwestia zwrotu kosztów z tytułu ustanowienia obrońcy powinna być rozstrzygana w postępowaniu, w którym nastąpiło tymczasowe aresztowanie (bądź jak w sprawie niniejszej - zatrzymanie), a więc w trybie <u>art. 632 pkt 2 k.p.k.</u> (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2018 r., sygn. II AKa 126/18, LEX nr 2574672; podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 września 2017 r., sygn. II AKa 136/17, LEX nr 2365558). W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Najwyższy, wskazując, że przy ustalaniu wysokości poniesionych strat w związku z tymczasowym aresztowaniem, nie wlicza się kosztów ustanowienia adwokata</p>	

(obrońcy) - zarówno działającego po uchyleniu aresztowania, jak i ustanowionego w okresie stosowania tego środka - jeśli to było dokonane dla obrony w całym procesie, a nie tylko osiągnięcia przy jego pomocy uchylenia aresztowania; ten wydatek nie jest wynikiem tymczasowego aresztu, ale jest związany z postępowaniem karnym w ogólności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2022 r., sygn. IV KK 477/20, LEX nr 3357622).

Wskazane okoliczności nie pozwalają zatem rozstrzygać w niniejszym postępowaniu o kosztach pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy po jego zatrzymaniu oraz w postępowaniu sądowym toczącym się na skutek zażalenia wniesionego na tę czynność. Pamiętać wszak należy, iż zatrzymanie to ma związek z postępowaniem toczącym się wobec M. O. (oraz innych osób) w Prokuraturze Rejonowej (...) pod sygn. PR 1 Ds.400.2020, zaś pełnomocnictwo udzielone obrońcy w dniu 30 października 2020 r. dotyczyło uprawnienia do występowania w charakterze pełnomocnika oraz obrońcy w postępowaniu przygotowawczym oraz przed sądami powszechnymi wszystkich instancji w sprawie karnej, tj. w związku z podejrzeniem popełnienia w dniu 24.10.2020 r. czynu z art. 254 k.k. (vide kopia pełnomocnictwa na k. 8 akt sygn. II Kp 3136/20 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie). Oznacza to, iż rola obrońcy nie ograniczała się jedynie do czynności związanych z zatrzymaniem, lecz obejmowała szereg innych zadań związanych z dochodzeniem i trwa nadal. Okoliczność ta została

bezpośrednio potwierdzona przez obrońcę podczas rozprawy w dniu 6 września 2023 r.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, w ocenie Sądu Apelacyjnego za normalny skutek pozbawienia wolności uznać należy fakt, że M. O., nie posiadający odpowiedniej wiedzy prawniczej, w niespodziewanej konfrontacji z organami ścigania zdecydował o podjęciu obrony za pośrednictwem ustanowionego obrońcy. W tym świetle nietrafny jest podnoszony przez skarżących argument, iż zatrzymany mógłby nie korzystać z pomocy prawnej, co wiązałoby się z nieponoszeniem przez niego kosztów z tego tytułu, bądź nie dochodzić stwierdzenia nieprawidłowości zatrzymania w postępowaniu sądowym, ponieważ okoliczność ta nie jest warunkiem sine qua non złożenia wniosku o zadośćuczynienie/odszkodowanie. Zatrudnienie profesjonalnego obrońcy oraz wystąpienie z zażaleniem na zatrzymanie jest bowiem niewątpliwie uprawnieniem zatrzymanego, i z powodu jego realizacji nie można wyciągać wobec niego negatywnych skutków prawnych. Nie zmienia to jednak faktu, iż zwrotu tychże kosztów wnioskodawca nie może się domagać w niniejszym postępowaniu.

Wniosek

Prokuratora o niezasadzenie żadnego odszkodowania na rzecz wnioskodawcy, wobec braku wystąpienia jakiegokolwiek szkody majątkowej na jego mieniu.

Pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny
- # zasadny
- # częściowo zasadny

<p>Stolecznego Policji o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez oddalenie w całości zasądzonych odszkodowania na rzecz wnioskodawcy</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec braku możliwości zasądzenia w niniejszym postępowaniu kosztów obrony poniesionych przez wnioskodawcę na skutek jego zatrzymania, wniosek w tej części należało oddalić.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	<p>Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu</p>
<p>Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Utrzymano w mocy wyrok w części dotyczącej żądania zadośćuczynienia oraz kosztów zastępstwa procesowego.</p>	
<p>Związłe o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Orzeczenie Sądu I instancji w wyżej wskazanym zakresie jest prawidłowe, ustalenia faktyczne bezsprzeczne. Kontrola odwoławcza dokonana w sprawie nie</p>	

potwierdziła zasadności zarzutów przedstawionych we wniesionych apelacjach.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Oddalono żądanie w zakresie odszkodowania.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Jak wykazano w pkt 3.2, w niniejszym postępowaniu dochodzenie odszkodowania obejmującego zwrot kosztów obrony poniesionych w innym postępowaniu jest niedopuszczalne.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Brak innych rozstrzygnięć	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania odwoławczego Sąd obciążył Skarb Państwa

PODPIS		
Anna Zdziarska Katarzyna Capałowska Sławomir Machnio		
1.3. Granice zaskarżenia		

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 października 2022 r., sygn. XII Ko 91/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 października 2022 r., sygn. XII Ko 91/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana